

овиснаха още по-надолу. Вълкът съ насълзени очи му рече:

— Братко, голѣмъ бой си ялъ. Разбирамъ какво ти е на душицата. Много ми е мъчно за тебе. Дай си ухото да ти пришѣпна нѣщо.

Магарето протегна шия.

— Чувай, защо ходишъ съ желѣзни петали. Не ти ли прѣчатъ.

И както му шѣпнѣше вълкътъ отхапа ухото му. Тогава мулето хвърли кѣчъ и му показа защо носи петали и съ още по-голѣма жалба трѣгна надолу.

Като излѣзе отъ джбравата, то срещна единъ полкъ царски войници, отиватъ на бой. Най-напредъ яха тѣхния голѣмецъ на конь, съ перо на шапката. Подире му двама солдати теглятъ единъ топъ, а следъ тѣхъ и другитѣ.

— Разгеле, — викна оня съ перото, — ето кой ще изкара топа на планината, хванете го!

Мулето, като разбра, че за него е думата, хукна да бѣга, хукнаха и двамата войници подире му.

— Чакай, не се плаши, ако изкарашъ топа на планината, ще ти окачимъ единъ медалъ на шията!

Мулето спрѣ.

Впрегнаха го и, когато потегли нагоре голѣмия топъ, ребрата му прѣщѣха. Съ голѣма мъка то стигна върха. Царскитѣ войници обърнаха гърлото на топа къмъ бѣлия крепостенъ градъ, дето се бѣха прибрали душманитѣ. Три дни рева топътъ. На четвъртия—душманитѣ вдигнаха бѣло знаме. Съ люлякови клончета накичени и съ пѣсни се върнаха победителитѣ назадъ и забравиха топа горе. Мулето се въртѣ край него день и до пладне. Като разбра, че нѣма кой да го прибере, впрегна се самъ и потегли къмъ града. Предъ градската порта го спрѣха пазачитѣ.

